

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. Перник, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от Борислава П. Борисова-Здравкова Въззивно гражданско дело № 20231700500271 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 5872/17.03.2023 г. от Община Перник, с адрес: гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски“ 1А, представлявана от С. В. – Кмет, срещу Решение № 185/22.02.2023 г. по гр.д. № 03281/2022 г. на РС-Перник, с което Община Перник, с ЕИК 000386751, с адрес: гр.Перник, пл. „Свети Иван Рилски“ №1А, представлявана от Кмета на общината, е осъдена да заплати на В. Р. Д., ЕГН *****, сумата в размер на 20 000,00 лв. /двадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в понесени болки, страдания, неудобства и затруднения, претърпени от ищеца, в резултат на злополука на 26.01.2022 г., настъпила вследствие на падане върху заледен, небезопасен и неподържан участък на кръстовището в гр.***, ж.к. ***, при ул.“****“ и ул.“****“, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането - 26.01.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, и сумата в размер на 2463,00 лв. /две хиляди четиристотин шестдесет и три лева/, представляваща обезщетение за претърпените от злополуката имуществени вреди, представляващи сторени разходи за поставяне на метална остеосинтеза, лекарства и лечение, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба – 03.06.2022г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 1115,00 лв. – разноски за производството, и на адв. А. В., ЕГН *****, сумата 1209,29 лв. /хиляда двеста и девет лева и 29 ст./, определено възнаграждение на осн. чл.38, ал.2 от ЗА, като решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника „ДЛВ“ ЕООД, ЕИК 113553048, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. Църква, ул. „Кралевски път“ № 1.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно, постановено в несъответствие със събраните в хода на производството доказателства. Излагат се съображения, че съдът не е съобразил, че според представения по делото протокол на процесната дата цялата централна градска част е била почистена, не е взел предвид показанията на свидетеля С.И.С. на мястото на инцидента има постоянен теч от ВиК мрежата, както и че ищецът е пресичал на необозначено място, а именно на кръстовище, където няма пешеходна пътека, с което би създал предпоставки за настъпване на ПТП. Сочи се, че при определяне размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди не е взето предвид възражението на за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца. Навежда доводи, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди не отговаря на реално претърпените вреди и критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, поради което е прекомерно завишен. По изложените съображения моли решението да бъде отменено и предявените искове – отхвърлени, както и за присъждане на сторените разноси за производството по делото.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна В. Р. Д., чрез пълномощника си адв. В., е подала отговор, с който изразява становище, че жалбата е неоснователна, а обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Твърди, че по делото безспорно е установено обстоятелството, че на 26.01.2022 г. на кръстовището на ул. „****“ и ул. „****“ в кв. „****“ като пешеходец ищецът пресичал на заледен, небезопасен и неподдържан участък от пътното платно, вследствие на което се подхлъзнал и паднал. Предвид изложеното, счита, че е налице неизпълнение на възложената работа от ответника по поддържане на пътищата от страна на фирмата-изпълнител, което е основание за ангажиране на отговорността му. Навежда доводи, че определеният размер на обезщетението е съобразен с изискванията на чл. 52 от ЗЗД, за което са изложени задълбочени мотиви от първоинстанционния съд, а във връзка с възражението за съпричиняване не са събрани доказателства по делото. По изложените съображения се моли обжалваното решение да бъде потвърдено и да му се присъдят разноските за производството.

С молба от 06.04.2023 г. трето лице – помагач на страната на ответника „ДЛВ“ ЕООД, ЕИК 113553048, чрез адв. Л., заявява, че се присъединява към въззивната жалба, депозирана от Община Перник срещу Решение № 185/22.02.2023 г. по гр.д. № 03281/2022 г. на РС-Перник. Излага, че от доказателствата по делото не се установява настъпването на твърдените от ищеца имуществени и неимуществени вреди, нито причинно-следствената връзка с поведението на Община Перник. Твърди, че задължението на изпълнителя по Договор № 273/16.12.2021 г., сключен с Община Перник, не е да извършва услуги по снегопочистване и опесъчаване, а предоставяне под наем на пет броя снегопочистващи машини с оператори, с фактическото предоставяне на което се изчерпват задълженията му. С оглед изложеното, изпълнителят по договора е изрядна страна, а възездяването на претърпените вреди е отговорност единствено на Общината. Сочи, че неправилно съдът не е кредитирал показанията на свидетеля С.И.С., според които на мястото на твърдения инцидент е имало постоянен теч от ВиК мрежата, поради което причината за настъпването на вредите не е в поведението на ответника. Твърди, че неправилно е отхвърлено възражението на ответника за съпричиняване, предвид доказателствата, че ищецът е пресичал неправилно на необозначено място, с което пострадалият е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат. Счита, че ищецът не е доказал претърпените неимуществени вреди, поради което претенцията му следва да бъде отхвърлена, евентуално – присъденият размер е прекомерен. Навежда доводи, че решението е неправилно в частта, в която е присъдена законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане предвид липсата на доказателства ищецът да е поканил ответника да заплати претендираната сума. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде отменено.

Съдът, с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната

жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Производството пред Районен съд – Перник е образувано по искова молба от В. Р. Д. срещу Община Перник, с която е отправено искане да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата 20 000,00 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди /болки, страдания и неудобства/, настъпили на 26.01.2020 г. вследствие на падане върху заледен, небезопасен и неподдържан участък на тротоарна площ на кръстовището в ж.к. „****“ при ул. „****“ и ул. „****“ в гр. ***, ведно със законната лихва, считано от 26.01.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, и сумата 2643,00 лв. - представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, изразяващи се в разходи за поставяне на метална остеосинтеза, лекарства и лечение, вследствие на злополуката, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

В исковата молба се твърди, че на 26.01.2022 г. около 18,30 ч. в гр. *** ищецът пресякъл на кръстовището на ул. „****“ и ул. „****“, като почти бил стъпил на тротоара, когато се подхлъзнал и паднал на улицата върху заледен участък, вероятно от течаща вода, идваща от ул. „****“. При падането получил травма в лявата горна част на тялото, в областта на лявата ръка и по-точно в рамото. Бил откаран в „Спешна помощ“ при МБАЛ ***, където след направена рентгенова снимка било установено счупване на лява раменна кост. На другия ден му била извършена операция в Окръжна болница „****“ в гр. ***, откъдето бил изписан на 30.01.2022 г. Тъй като ответникът отговаря за поддържането на пътното платно, моли за уважаване на предявения иск, ведно със законната лихва, считано от 26.01.2022 г. до изплащане на вземането, и присъждане на разноските по делото.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва исковете като неоснователни. Оспорва твърденията в исковата молба относно мястото и начина на настъпване на инцидента. Твърди, че по силата на Договор № 273/16.12.2021 г., сключен между Община Перник, като възложител, и „ДЛВ“ ЕООД, като изпълнител, изпълнителят е предоставил на възложителя пет броя снегопочистващи машини с оператори, които да обезпечат зимното почистване на територията на гр. ***. Сочи, че на процесната дата кръстовището на ул. „****“ и ул. „****“ е било почистено от сняг и лед от фирмата изпълнител. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия поради това, че е пресичал на място, където няма обозначена пешеходна пътека, с което е нарушил разпоредбата на чл. 108 от ЗДвП. Възразява, че претендираното обезщетение е прекомерно завишено и не отговаря на причинените вреди и критерият за справедливост. По изложените съображения моли за отхвърляне на исковете и присъждане на разноските за производството по делото.

С Определение № 2697/02.08.2022 г. в производството по делото е конституиран „ДЛВ“ ЕООД, като трето лице-помагач на страната на ответника.

С Решение № 185/22.02.2023 г. ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 20 000,00 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 26.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 2463,00 лв. – обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 03.06.2022 г., и сумата 1115,00 лв. - разноски за производството по делото, както и в полза на адв. В. сумата 1209,29 лв. – възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

При извършената служебна проверка по валидността на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269 ГПК съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност. Решението е допустимо, като относно правилността му въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата.

От Епикриза, издадена от УМБАЛ „****“ АД на В. Р. Д., И.З. № ***, се установява, че същият е постъпил на 27.01.2022 г. с фрактура на лява раменна кост. Извършена е операция КП № 220.1 - *79.31 открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация и изписан на

30.01.2022 г.

Съгласно амбулаторен лист № *** и амбулаторен лист № *** са извършени контролни прегледи от д-р М.М. след проведено оперативно лечение на ищеца.

Приложено е изследване от образна диагностика на В. Р. Д. от 19.04.2022 г., съгласно което лява предмишница с раменна става е в състояние след фрактура с наложена метална остеосинтеза.

По делото е приложено становище от 11.05.2022 г. от д-р М.М., ИПСМП по ортопедия и травматология ***, съгласно което В. Р. Д. е постъпил на 27.01.2022 г. с ИЗ № *** по К.П. 220.1. След рентгенография е установена тежка раздробена на няколко фрагмента фрактура в горния край на лява раменна кост, поставена е имобилизация и насочен за оперативно лечение в УМБАЛ „***“ АД-гр.***.

Приети са по делото касови бонове за закупени лекарства на стойност 213,57 лв. и медицинско изделие на стойност 2430,00 лв.

От заключението на вещото лице по проведената съдебно-медицинска експертиза се установява, че ищецът е получил счупване на лявата мишнична кост в горния и край, като медикобиологичния характер на увреждането е трайно затруднение на движенията на ляв горен крайник за срок повече от 30 дни. През периода на лечение за около 5-6 месеца ищецът е търпял болки и страдания като първите 45 дни болките са били с по-интензивен характер. От приложената по делото медицинска документация и извършеният преглед не се установяват настъпили усложнения в здравословното състояние на ищеца вследствие на получената травма. Посочено е, че при такъв вид счупвания и проведено оперативно лечение е задължително провеждането на курсове физиотерапия и рехабилитация с цел по-бързо и правилно възстановяване. В приложената по делото медицинска документация има три медицински направления за провеждане на курсове физиотерапия и рехабилитация. При прегледа, извършен на 03.11.2022 г., е установен ограничен обем движение в лява раменна става при повдигане на ръката настрани от 120 градуса при норма 180 градуса. При такива счупвания пострадалите съобщават за болки в мястото на счупването при натоварване и промяна на времето. При анализа на приложените по делото финансови документи е установено, че направените разходи, описани в тях, са във връзка с проведеното лечение при ищеца. В открито съдебно заседание вещото лице пояснява, че счупването при ищеца изисква обездвижване на ръката в едно специфично положение за срок от около 4 седмици, което създава битови затруднения в хигиенно-битово самообслужване, хранене, къпане за периода на обездвижването. След този период ръката е свободна, може да се движи, постепенно започва да възстановява своите функции. Експертът посочва, че съвременните остеосинтези, които се имплантират в костите, са предвидени да не се свалят. Пояснява, че металната остеосинтеза се сваля по две причини – по медицински показания /алергия, възпаление, дразнене, счупване/, или по желание на пациента, като в конкретния случай няма медицински показания за отстраняването ѝ.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и компетентно дадено, неоспорено от страните по делото.

В производството по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Р.Г.А. и С.И.С. – двамата без дела и родство със страните.

Свидетелката А. заявява, че ищецът живее в съседен блок. Миналата зима паднал на пътя на завоя при блока. Тя се прибираща от работа към 17:00-18:00 ч., пресичала от една страна, а той от другата и видяла как се подхлъзнал и паднал. Преди тротоара, на самото платно, където се подхлъзнал ищецът, имало лед. От леда до тротоара имало две крачки, това било Т-образно кръстовище на ул. „***“. Не знае дали има пешеходна пътека, но всички пресичат там, тъй като няма къде другаде. След падането се оплакал от болки в рамото и охкал през цялото време. С помощта на едно момиче, което се прибираща от

училище, го изправили, завела го до залата, където имал среща с негов приятел и се прибрала.

Ищецът С. излага, че с ищеца са от един квартал. В края на месец януари имали среща на зала „****“ /понастоящем с име „****“/ в кв. ***. Видял го да идва с едно момиче - Р., което казало, че е паднал на пътя. Вървял и се разплакал пред него от болка. Предложил да се обади на „Бърза помощ“, но той казал да звънне на синовете му и те го откарали. Заявява, че кръстовището, на което паднал ищецът, е в много лошо състояние, няма пешеходна пътека, но няма къде другаде да се пресича там, винаги има течове и се залежда зимата. След инцидента ищецът му се обаждал, първия месец и половина състоянието му не било добро, намирал му лекарства, доста болки понесъл.

Съдът цени показанията на свидетелите като незаинтересовани и съответстващи на останалите доказателства по делото.

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД.

Съгласно чл. 49 ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД има обезпечително-гаранционна функция и настъпва, след като натовареното лице при или по повод изпълнение на възложената му работа причини виновно вреди на пострадалия. За да възникне тази отговорност, е необходимо кумулативно наличие на следните предпоставки: вреди, причинени на пострадалия – ищец, от лице, на което отговорният по чл. 49 от ЗЗД е възложил някаква работа, които вреди да са причинени при или по повод на изпълнението ѝ и по вина на изпълнителя, при наличието на причинна връзка между тях.

Легално определение на понятието път е дадено в Закона за пътищата. Съгласно разпоредбите на пар. 1, т. 1 от ДР на Закона за пътищата "Път" е ивицата от земната повърхност, която е специално пригодена за движение на превозни средства и пешеходци и отговаря на определени технически изисквания. Съгласно т. 2-ра на пар. 1 "Земно платно" е част от повърхността в обхвата на пътя, върху която са разположени: платното (платната) за движение; разделителните ивици; банкетите; тротоарите; разделителните и направляващите острови; зелените площи; крайпътните отводнителни и предпазни окопи; откосите; бермите и другите конструктивни елементи на пътя. Определение на понятието път се съдържа и в пар. 6, т. 1 от Закона за движение по пътищата. Съгласно пар. 1, т. 1 от ЗДвП "Път" е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Към пътищата се приравняват и улиците. Според пар. 6, т. 6 ЗДвП "Тротоар" е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци.

Съгласно чл. 31 от Закона за пътищата, както и чл. 48, т. 2, б. "а" от Правилника за приложение на закона за пътищата - ППЗП изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините.

В настоящият случай от събраните по делото събраните доказателства се установява, че на 27.01.2022 г. ищецът се подхлъзнал и паднал на кръстовището на ул. „****“ в кв. *** в гр. ***, в непосредствена близост до тротоара. Този участък е част от общинската пътна мрежа на гр. ***, поради което задължение за поддържането му е на ответника.

От показанията на разпитаните свидетели се установи, че в момента на инцидента участъкът от пътя, където е паднала ищецът, е бил заледен. Следователно установено е противоправно бездействие от страна на служители на ответника, изразяващо се в неизвършване на необходимите действия по почистване и поддържане на пътния участък, който е част от общинската пътна мрежа, в безопасно за гражданите състояние.

Във връзка с възражението, направено в жалбата, че на мястото на инцидента имало постоянен теч от ВиК мрежата, следва да се отбележи следното:

В качеството на собственик на процесния пътен участък ответникът отговаря за поддържането му в безопасно състояние независимо от източника на заледяването. Същият не е доказал, че инцидентът е настъпил поради внезапно поведение на трето лице, изключващо неговата отговорност. Напротив – наличието на постоянен теч на вода върху пътния участък означава, че ответникът не е предприел своевременно действия по отстраняване на причината за това или обезопасяване на пътния участък, поради което отговаря за проявеното бездействие. Дори да се приеме, че този теч на вода се дължи на неположена дължимата грижа по поддържане на ВиК мрежата в изправност, с което ВиК операторът е допринесъл за настъпването на вредите, това не изключва отговорността на ответника, тъй като съгласно чл. 53 ЗЗД, ако увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно.

Относно възражението, че ищецът е пресичал на кръстовище без обозначена пешеходна пътека, съдът намира следното:

В първоинстанционното производство ответникът е навел възражение за съпричиняване със съображения, че с поведението си ищецът е създал предпоставки за настъпване на ПТП. Така поставеният въпрос би имал значение в случай, че вредите бяха причинени от водач на пътно превозно средство, какъвто настоящият случай не е. Дори да се приеме, че възражението касае не създаването на предпоставки за настъпване на ПТП, а за настъпване на конкретното увреждане, то от гласните доказателства се установява, че ищецът е паднал на залежен участък на пътя в жилищен квартал, в близост до който не е имало пешеходна пътека. Съгласно чл. 62, т. 1 от ЗДвП в жилищната зона пешеходците могат да използват за движение, а децата за игра пътя по цялата му ширина, без ненужно да пречат на движението на превозните средства. С оглед изложеното, по делото не е установено, че поведението на ищеца е било в нарушение на нормативните правила, в причинна връзка с което са настъпили вредите.

По изложените съображения съдът приема, че Община Перник отговаря за причинените вреди на ищеца.

По иска за неимуществени вреди:

От доказателствата по делото се установява, че вследствие на падането ищецът е получил травматично увреждане – счупване на лява раменна кост, наложило оперативна намеса. От събраните доказателства съдът приема, че вследствие на травмата ищецът е търпял болки, страдания и неудобства за период около 5 месеца, като първите 45 дни болките са били с по-интензивен характер, в продължение на 4 седмици лявата му ръка е била обездвижена и обслужването му – затруднено, както и че към момента на извършване на прегледа от вещото лице по СМЕ на 03.11.2022 г. не се е възстановила напълно - налице са 3 оперативни белега /два с дължима по 2 см. и един 3 см./ и ограничен обем на движение в лява раменна става при повдигане на ръката настрани от 120 градуса при норма 180 градуса. Съобразявайки претърпените от ищеца болки и страдания, неговата възраст, продължителността на възстановителния период и обстоятелството, че е налице ограничение в обема на движението на лявата ръка, което ще продължава да създава неудобства в ежедневните му дейности и занаят, съдът намира, че размерът на справедливото обезщетение възлиза на 20 000,00 лв. С оглед изложеното, възражението на жалбоподателя, че претендираното обезщетение е прекомерно и не отговаря на критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД съдът намира за неоснователно.

Във връзка с доводите, изложени от третото лице-помагач, че отговорността за възмездяването на вредите лежи единствено върху ответника, следва да се отбележи, че доколкото по делото не е предявен обратен иск, то предпоставките за ангажиране на отговорността на третото лице-помагач в качеството на страна по Договор за възлагане на

обществена поръчка за услуги са ирелевантни.

По изложените съображения съдът достига до извод, че предявеният иск за неимуществени вреди е основателен и следва да бъде уважен в пълния предявен размер.

На основание чл. 84, ал. 3, вр. чл. 86 ЗЗД върху уважения размер на главницата се дължи законна лихва от датата на увреждането – 26.01.2022 г., до изплащането ѝ.

По иска за имуществени вреди:

От представените по делото касови бонове се установява, че ищецът е направил разходи за медицинско изделие и лекарства на обща стойност 2643,57 лв., които според заключението по съдебно-медицинската експертиза са в причинно-следствена връзка с увреждането.

Предвид горното, съдът достига до извод, че предявеният иск за имуществени вреди е основателен и следва да бъде уважен в пълния предявен размер.

Като правоувеличаваща последица от подаване на исковата молба, основателно е и искането за присъждане на законна лихва от датата на депозирането ѝ в съда – 03.06.2022 г. до изплащането на сумата.

С решението си районният съд е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд, поради което следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноски за въззивното производство.

На основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. в полза на адв. В. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 2437,87 лв., определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 185/22.02.2023 г. по гр.д. № 03281/2022 г. на Районен съд – Перник.

ОСЪЖДА Община Перник, ЕИК 000386751, с адрес: гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски“ 1А, да заплати на адвокат А. М. В. от АК – ***, със съдебен адрес: ***, сумата **2437,87 лв. /две хиляди четиристотин тридесет и седем лева и осемдесет и седем стотинки/** - адвокатско възнаграждение за въззивното производство на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАДв.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл. 280 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчване на съобщенията за изготвянето му на страните.

Решението е постановено при участието на „ДЛВ“ ЕООД, ЕИК 113553048, като трето лице-помагач на страната на ответника Община Перник, с ЕИК 000386751.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____